

UZASADNIENIE

[Sędzia Przewodniczący Papka Jan 00:01:53.000]

Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie tu obecnym, po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2019 r. w Opolu na rozprawie sprawy z wniosku M. M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., przy udziale PHU (...) S.C. o ubezpieczenie społeczne, na skutek odwołania wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 25 kwietnia 2019 r. numer: (...) - (...) w punkcie pierwszym: zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że wnioskodawca M. M., jako pracownik u płatnika składek PHU (...) S.C. podlega od dnia 1 grudnia 2018 r. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu; w punkcie drugim: zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz wnioskodawcy M. M. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Będzie wygłoszone uzasadnienie orzeczenia. W dniu 26 maja obecnego roku, pan wnioskodawca M. M. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 25 kwietnia obecnego roku, decyzja nr (...). Zaskarżył tą decyzję i wniósł o jej zmianę przez przyznanie mu prawa do podlegania ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu. W uzasadnieniu wskazał, iż nie zgadza się z decyzją ZUS-u i argumentacją polegającą na tym, iż brak jest dowodów na świadczenie przez wnioskodawcę pracy, jako dalsze okoliczności świadczące o tym, że rzeczywiście świadczył pracę w miejscowości K., wskazał, iż może potwierdzić to każdy z pracowników, którzy również pracują w firmie. W odpowiedzi na odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., to odwołanie, odpowiedź na odwołanie z dnia 26 czerwca 2019 r. organ wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Nie zgodził się organ z twierdzeniami wnioskodawcy, wskazał, iż w oparciu o przeprowadzone postępowanie, nie polegają na prawdzie okoliczności będące podstawą odwołania pana wnioskodawcy. W konkluzji wskazał, iż umowa o pracę miała charakter umowy pozornej, a brak argumentów, które świadczyłyby o tym, że ta umowa była rzeczywiście realizowana, zostało wskazane, iż brak jest jakiegokolwiek dokumentacji potwierdzającej faktyczne wykonywanie pracy przez wnioskodawcę u wyżej wymienionego płatnika składek, brak zaświadczenia lekarskiego, zdolności wnioskodawcy do wykonywania pracy na stanowisku, które to zaświadczenie jest wymogiem prawnym w przedmiocie dopuszczenia pracownika do pracy. Brak jest również przelewów wynagrodzeń za okres miesięcy grudzień 2018 i styczeń 2019. Również wątpliwości tutaj budził fakt, iż wnioskodawca jest synem płatnika składek. Przytoczona została także, jako część argumentacji, jako przykłady wyroki Sądu Najwyższego, wyroki sądów również powszechnych. Sąd rozpoznając sprawę, przeprowadził postępowanie dowodowe zarówno w zakresie osobowych źródeł dowodowych, jak też i dokumentów, uwzględniając zmianę proceduralną obowiązującą od 8 listopada 2019. Jeśli chodzi o zeznania świadków, zeznania te w sposób spójny i wiarygodny przedstawiły okoliczności faktyczne tej sprawy, sąd nie znalazł podstawy, ażeby w jakikolwiek sposób nie dać im wiary, dowody z dokumentów, nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron. Sąd ustalił następujący stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie. Decyzją z dnia 25 kwietnia 2019 r. organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca M. M., jako pracownik u płatnika składek PHU (...) S.C. nie podlega obowiązkom, obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 grudnia 2018 r. - dowód: decyzja z dnia 25 kwietnia 2019 r. w aktach składkowych. Wnioskodawca był zatrudniony od dnia 10 września 2014 r. do 13 listopada 2017 r. w Centrum Handlowym (...). Wnioskodawca był zarejestrowany w następnym okresie w Powiatowym Urzędzie Pracy od 16 stycznia 2018 r. do 4 listopada 2018 r., jako osoba bezrobotna. M. M. w 2017 r. założył działalność, polegającą na prowadzeniu szkoły piłkarskiej, plan nie powiódł się, gdyż otworzyła się inna, konkurencyjna szkoła. Wnioskodawca został zatrudniony w PHU (...) S.C. na podstawie umowy o pracę na czas określony od 1 grudnia 2018 r. do 10 grudnia 2019 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku specjalisty ds. logistyki za minimalnym wynagrodzeniem za pracę, właściwym dla wymiaru czasu pracy pracownika, plus premia uznaniowa. Do zadań wnioskodawcy należało: kierowanie sklepem PHU (...) S.C. K. ulica (...), zarządzanie personelem, tworzenie grafiku, nadzorowanie logistyki, dokonywanie zamówień, negocjowanie cen, kontakt z dostawcami, rozwożenie towaru, jeżdżenie po towar do Ł. na (...), obsługa sklepu w K. i w K.. Wnioskodawca ma stałe miejsce pracy, jest to odrębne miejsce pracy, częściowo na odzieży, częściowo na chemii, ma tam swoje biurko, komputer. Przedmiotem działalności PHU (...) S.C. jest działalność handlowa, sklep odzieżowo-chemiczny.

Firma PHU (...) S.C. ma 10 sklepów, zatrudnia około 80 pracowników. Przełożonym wnioskodawcy M. M. jest H. M.. Zatrudnienie wnioskodawcy było podyktowane potrzebą wprowadzenia na dział odzieżowo-chemiczny kierownika sklepu i odciążenia z części obowiązków H. M. oraz zapewnienia lepszej organizacji pracy. Wnioskodawca w dniu 1 grudnia 2018 r. przeszedł szkolenie w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy. Wypłata wynagrodzenia odbywała się w formie gotówkowej, do rąk własnych. Wnioskodawca M. M., podpisywał listę obecności za miesiąc grudzień 2018 r. oraz od 2 stycznia 2019 r. do 5 stycznia 2019 r., od dnia 7 stycznia 2019 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim - dowód: wyjaśnienie w sprawie zatrudnienia z dnia 10 kwietnia 2019 r., umowę o pracę z dnia 1 grudnia 2018 r., karta szkolenia wstępного w dziedzinie BHP z dnia 1 grudnia 2018 r., lista obecności w aktach składkowych, zeznania świadka S. [ns 00:10:34.792], e-protokół z dnia 25 października 2019 r. - karta 48 akt sprawy, zeznania świadka J. P. [? 00:10:44.920], e-protokół z dnia 25 października 2019 r. - karta 48 akt sprawy, zeznanie świadka K. T., T., e-protokół z dnia 29 listopada 2019 r. - karta 139-141 akt sprawy, zeznania zainteresowanego H. M., e-protokół z dnia 29 listopada 2019 r. - karta 139-141 akt sprawy, zeznania wnioskodawcy M. M., e-protokół z dnia 29 listopada 2019 r. - karta 139-141 akt sprawy. W roku 2014, wnioskodawca zapisał się na operację w związku ze zwyrodnieniem stawu biodrowego lewego i prawego. Zabieg miał zaplanowany na miesiąc październik 2018 r. w szpitalu w K. O.. Do zabiegu nie doszło, ze względu na nieprawidłowe wystawienie skierowania do lekarza. Na skierowaniu źle opisano rodzaj zabiegu i odesłano wnioskodawcę do domu. Nie poinformowano wnioskodawcy, kiedy odbędzie się zabieg, miał oczekiwać na telefon w tej sprawie. Informację w drodze telefonicznej otrzymał 2 tygodnie przed zabiegiem. Zabieg ten miał miejsce w dniach 11, 12 stycznia 2019 r. w szpitalu (...). Na zwolnieniu lekarskim wnioskodawca przebywał od dnia 6, 7 stycznia do dnia 15 kwietnia 2019 r. Po operacji, wnioskodawca początkowo poruszał się o kulach, przez okres około 2 tygodni. Rehabilitacja polegała na codziennym jeźdźeniu na zabiegi do K. przez okres 1 miesiąca czasu. Rehabilitacja zakończyła się w dniu 15 kwietnia 2019 r. Do pracy wnioskodawca wrócił 16 kwietnia 2019 r. i pracuje do chwili obecnej - dowód: zeznania wnioskodawcy, e-protokół z dnia 29 listopada 2019 r. - karta 139-141 akt sprawy. W tym stanie rzeczy, Sąd zważył co następuje. Złożone odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie Ubezpieczeń Społecznych, Dziennik Ustaw z 2015 r. pozycja 121, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu, podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Z mocy artykułu 11 ustęp 1 i art. 12 ustęp 1 wskazanej powyżej ustawy podlegają one również obowiązkowo ubezpieczeniom chorobowym i wypadkowym. Zgodnie z treścią art. 83 par. 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Pozorne w rozumieniu art. 83 par. 1 k.c. wyraża się w szczególności zamiarze stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich. Istotne znaczenie ma tu niezgodność między pierwotnym aktem woli a jego uzewnętrznieniem. Na tle ustaleń dokonanych przez Sąd w niniejszej sprawie wskazać należy, że w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, iż nie podlega pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu osoba, która zawarła umowę o pracę dla pozorów. Umowa o pracę jest zawarta dla pozorów i nie może w związku z tym stanowić tytułu do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie, jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli gdy strony z góry zakładają, że nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy. Nie można zatem przyjąć pozorowości oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, jeżeli pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca tą pracę przyjmował, tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2008 r. sygn. akt I UK 223/07, również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2012 r. sygn. akt II UK 14/12, w myśl art. 22 par. 1 k.p. konstytucyjne cechy w stosunku pracy odróżniające go od innych stosunków prawnych to: dobrowolność, osobiste świadczenie pracy w sposób ciągły, podporządkowanie, wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy ponoszącego ryzyko związane zatrudnieniem i odpłatny charakter zatrudnienia. Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia ważności umowy o pracę formalnie zawartej przez wnioskodawcę z H. M. i C. M. w dniu 1 grudnia 2018 r. Jak wynika z cytowanych wyżej przepisów stosunek pracy w rozumieniu art. 22 musi charakteryzować się pracą pod nadzorem i kierownictwem pracodawcy, przy tym określona praca ma być wykonywana w określonym przez pracodawcę miejscu i czasie, a także jak wynika z utrwalonego orzecznictwa wykonywana praca musi posiadać dla pracodawcy wymierny walor ekonomiczny adekwatny do przyznanego wynagrodzenia, jest to zasada ekwiwalentności świadczeń stron w stosunku pracy. W ocenie Sąd Okręgowy wnioskodawca w niniejszej sprawie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego wykazał spełnienie powyższych przesłanek,

po pierwsze przedstawione zostały dowody potwierdzające istnienie umowy o pracę od strony formalnej w postaci wspomnianej umowy o pracę z dnia 1 grudnia 2018 r. karty szkoleń BHP, list obecności. Zasadnicze znaczenie miało jednak potwierdzenie faktycznego wykonywania przez skarżącego obowiązków pracowniczych, w tym zakresie szczególnie istotne były zeznania świadków S. W., J. P., K. T.. Powyżsi świadkowie, którzy są pracownikami PHU (...) S.C. jednoznacznie zeznali, iż wnioskodawca świadczył pracę na rzecz PHU (...) S.C. Świadczenie ci określili jaki był zakres czynności wnioskodawcy, czyli praca M. M. polegała na kierowaniu sklepem PHU (...) S.C. K., ulica (...), zarządzaniem personelem, tworzenie grafików, nadzorowanie logistyki, dokonywania zamówień, negocjowania cen, kontakt z dostawcami, rozwożenie towaru, jeżdżenie po towar do Ł., na (...), obsługa sklepów (...) i w **[ns 00:18:16.304]**. Powyższe doznania korespondowały z zeznaniami wnioskodawcy, który w sposób przekonywający opisał zakres swoich obowiązków. Istotne jest, iż każdy ze świadków wystawił swój kontakt z wnioskodawcą z innej perspektywy, ale wszystkie te zeznania układają się w logiczną całość i ukazują zakres czynności wykonywanych przez wnioskodawcę pozwalając na ustalenie, iż świadczył pracę osobiście w sposób ciągły na rzecz pracodawcy, któremu praca ta przynosiła wymierny walor ekonomiczny. Korespondują one ponadto z dowodami z dokumentów również potwierdzającymi wykonywanie przez wyżej wymienionego obowiązku pracowniczych w ramach zawartej umowy o pracę. Wykazana została ponadto potrzeba zatrudnienia wnioskodawcy. W tej sytuacji Sąd uznał na podstawie powyższych zeznań oraz dowodu z dokumentacji zawartej w aktach ubezpieczeniowych, iż nie ma podstaw do kwestionowania faktu zatrudnienia wnioskodawcy w PHU (...) S.C., gdyż praca była faktycznie stale wykonywana w ściśle określonych godzinach pracy, a także posiadała dla pracodawcy wymierny walor ekonomiczny. Znamionym pozostaje, iż pracodawca miał świadomość, że wnioskodawca będzie miał przeprowadzony zabieg, aczkolwiek w dniu zawarcia umowy o pracę nie był znany jego termin. Już w 2014 roku wnioskodawca zapisał się na operację w związku ze wyrodnieniem stawu biodrowego lewego i prawego, zabieg miał zaplanowany na miesiąc październik 2018 r. w szpitalu w K., w O.. Do zabiegu nie doszło do względu na nieprawidłowe ustawienie skierowania przez lekarza, na skierowaniu źle wpisano rodzaj zabiegu i odesłano wnioskodawcę do domu. Jednocześnie nie poinformowano go, kiedy odbędzie się zabieg, miał oczekiwać na telefon, który otrzymał 2 tygodnie przed zabiegiem. Zabieg ten miał miejsce w dniach 11, 12 stycznia 2019 r. w szpitalu w K., w O.. Podzielić należy stanowisko zawarte między innymi w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku dnia 18 czerwca 2013 roku, że zawarcie umowy o pracę w sytuacji, gdy zachowanie obliczone jest na uzyskanie w niedługim czasie świadczeń z ubezpieczenia społecznego przy faktycznym wykonywaniu obowiązków pracowniczych nie prowadzi do uznania, że osoba taka nie podlega ubezpieczeniom społecznym z racji zatrudnienia pracowniczego. Okolicznością przemawiającą za przyjęciem, iż umowa o pracę zawarta w dniu 1 grudnia 2018 r. nie była pozorna, jest również to, iż po powrocie do pracy po zwolnieniu lekarskim wnioskodawca do chwili obecnej pracuje w PHU S.C. M.. Odnosząc się do zarzutu dotyczącego braku aktualnych badań lekarskich i dopuszczenia do pracy bez tych badań należy wskazać, iż dopuszczenie do pracy bez aktualnego badania lekarskiego nie jest elementem czynności prawnej oświadczenia woli przy zawarciu umowy o pracę, a więc nie może powodować jej nieważności z powodu celu skierowanego na obejście prawa art. 58 par. 1 k.c. w związku z art. 300 Kodeksu Pracy oraz art. 211 pkt. 5 i art. 229 k.p., pogląd taki został wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r. sygn. akt II UK 275/04. Pracodawca, który dopuszcza do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy narusza przepisy o bezpieczeństwie i higienie pracy, naruszenie to jest wykroczeniem, które zagrożone jest grzywną, kara grzywny może być nałożona przez inspektora pracy w ramach postępowania mandatowego lub przez Sąd Rejonowy w postępowaniu zwyczajnym. Ukaranemu podlega ten, kto jest odpowiedzialny za stan BHP, może być nim na przykład osoba działająca w imieniu pracodawcy lub osoby mająca kompetencje do wykonywania, przestrzegania przepisów BHP przez pracowników. Ponadto pracodawca, który dopuścił do pracy pracownika bez aktualnych badań lekarskich może być narażony na odpowiedzialność odszkodowawczą, jeżeli taki pracownik ulegnie wypadkowi przy pracy. W myśl orzecznictwa Sądu Najwyższego dopuszczenie do pracy bez aktualnego orzeczenia lekarskiego może być bowiem uznane za zewnętrzną przyczynę wypadku tak m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r. sygn. akt I UK 192/2005. Dopuszczenie do pracy bez aktualnego badania lekarskiego w konkluzji należy uznać za tego rodzaju okoliczność, która z innych względów jest bardzo istotna i ważna, ale w żadnym przypadku nie ma wpływu na istnienie i ważność zawartej umowy o pracę. Całość materiału dowodowego w ocenie Sądu przemawia, więc za tym, że zatrudnienie M. M. na podstawie umowy o pracę z dnia 1 grudnia 2018 r. nie było zatrudnieniem pozornym, ale był to stosunek pracy poparty realnie wykonywanymi czynnościami wynikającymi z kontraktu zawartego między stronami w takim wymiarze i zakresie

jak strony to ustaliły. Tym samym łączący strony stosunek pracy stanowił odmiennie niż ustalił to organ rentowy tytuł do objęcia M. M. podstawą do objęcia go obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym od dnia 1 grudnia 2018 r. Mając powyższe na uwadze na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477 ze (14) par. 2 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnia przepis art. 98 par. 1 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. Zgodnie z art. 98 par. 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony koszty procesu. Sąd zasądził na rzecz odwołującego się M. M. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł na podstawie par. 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych tekst jednolity Dziennik Ustaw z 2018 r. pozycja 265. To wszystko w tej sprawie. Na tym protokół zakończono.